

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 6Tdo/38/2018  
Identifikačné číslo spisu: 7617010268  
Dátum vydania rozhodnutia: 22.05.2019  
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7617010268.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Viliama Dohňanského, v trestnej veci obvineného E. T. a spol. pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s použitím § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 22. mája 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného E. T. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. januára 2018, sp. zn. 4To/103/2017, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného E. T. sa o d m i e t a .

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves z 27. septembra 2017, sp. zn. 5T/43/2017, boli obvinený E. T. a obvinený I. T. uznaný za vinných v bode 1) z obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s použitím § 138 písm. e) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., v bode 2) zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

v bode 1)

v presne nezistenom čase od 9. októbra 2015 do 22. októbra 2018, s najväčšou pravdepodobnosťou v nočných hodinách z 10. októbra na 11. októbra 2015, v obci J., okres G., po prechádzajúcom požití alkoholických nápojov a po vzájomnej dohode s už odsúdeným ml. J. G. neoprávnene vošli do dvora rodinného domu č. XXX, o ktorom vedeli, že v ňom žije osamelo žijúca L. V., nar. XX.X.XXXX, kde ml. J. G. rozbil sklenenú výplň okna vedľa vchodových dverí, vnikol dovnútra, odomkol vchodové

dvere a následne do domu vošli aj obžalovaní I. T. a E. T., vošli do spálne domu, kde pod hrozbou zabitia požadovali od poškodenej L. V. peniaze, ktoré im odmietla dať, a preto ju ml. J. G. sotil na zem, kde ju spoločne bili a kopali, najmä do oblasti hlavy a hrudníka a následne sa zmocnili finančnej hotovosti v sume 48,-eur, notebooku zn. Assus X5DC v hodnote 173,41 eur, mobilného telefónu zn. Nokia 2730 Clasic v hodnote 30,-eur a poškodením sklenených výplní spôsobili škodu 26,10 eur a následne z domu odišli, pričom dňa 22.10.2015 o 16,25 hod. bola poškodená L. V. nájdená mŕtva v spálni rodinného domu, a zo záverov znaleckého dokazovania z odvetvia súdneho lekárstva bolo zistené, že v dôsledku útoku obžalovaných utrpela mnohopočetné podliatiny a odreniny v oblasti tváre, hlavy, krku, dolných aj horných končatín, prekrvácanie mäkkých lebečných pokrývok v čelovo-spánkovej oblasti vľavo, zlomeniny šiesteho a siedmeho rebra vpravo, tretieho rebra vľavo, zlomeninu mostíka medzi úponmi druhého a tretieho rebra a príčinou jej úmrtia bolo zlyhanie srdcovo-cievnej činnosti po stresovej reakcii po opakovanom tupom násilí na oblasť hlavy, trupu a končatín a k jej úmrtiu došlo maximálne dve hodiny po násilnom útoku na mieste, kde zostala ležať,

v bode 2)

dňa 20. októbra 2015 v čase medzi 03,00 hod. až 04,00 hod. v obci J., okres G., po vzájomnej dohode s už odsúdeným ml. J. G. spoločne neoprávnene vnikli do rodinného domu č. XXX, ktorého majiteľkou je osamelo žijúca E. H., nar. XX.XX.XXXX, a cez neuzamknuté vchodové dvere vnikli do domu, kde v kuchyni odcudzili minimálne jednu peňaženku so sumou 15,-eur a následne z miesta pri posteli, kde spala poškodená odcudzili mobilný telefón zn. Aligátor v hodnote 3,55 eur a ručné svietidlo zn. HOME v hodnote 6,-eur a keď na nich začala poškodená kričať, čo tam robia, udreli ju najmenej jedným úderom pästou do oblasti nosa, čím jej spôsobili tržno - zmliaždenú ranu na nose, zlomeninu nosových kostí s opuchom a zakrvácaním mäkkých tkanív v okolí oboch očí a otras mozgu ľahkého stupňa, čo si vyžiadalo jej liečenie a práceneschopnosť v trvaní od 20.10.2015 do 13.11.2015.

Za to bol obvinený E. T. odsúdený podľa § 188 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 (trinásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. mu uložil aj ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Obvinený I. T. bol za to odsúdený podľa § 188 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. mu súd uložil aj ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd oboch obvinených zaviazal k povinnosti spoločne a nerozdielne s už odsúdeným ml. J. G. zaplatiť poškodeným MUDr. I. J., nar. XX.X.XXXX v U., okres S. J., trvale bytom A. E., C. č. XXX náhradu škody vo výške 931,80 eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., krajská pobočka Košice, Senný trh 1, Košice náhradu škody vo výške 689,26 eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodeného MUDr. I. J. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozhodnutiu podali obvinený E. T. i obvinený I. T. odvolania. Krajský súd v Košiciach o nich rozhodol rozsudkom z 24. januára 2018, sp. zn. 4To/103/2017, tak, že podľa § 321 ods.1 písm. d), ods.3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok u obvineného I. T. čo do výroku o spôsobe výkonu trestu a podľa § 48 ods.4 Tr. zák. ho pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného E. T.. Inak napadnutý rozsudok zostal nezmenený.

Obvinený E. T. podal prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Milana Kuzmu dovolanie smerujúce proti naposledy zmienenému rozhodnutiu odvolacieho súdu z 24. januára 2018, sp. zn. 4To/103/2017. Ako dovolacie dôvody obvinený uplatnil tie podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. h) a písm. i) Tr. por.

V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. h) a písm. i) Tr. por. obvinený E. T. predovšetkým namietal, že niektoré skutkové veci ostali neobjasnené, a teda nebolo možné ustáliť skutkový stav v súlade s trestným právom. Zo skutku ho mal usvedčiť jediný priamy dôkaz, a to výpoveď J. G., ktorého osobu mali spochybníť znalecké posudky. Zároveň obvinený považoval za sporné, akým spôsobom došlo k vypočítaniu trestnej sadzby. Vzhľadom na tieto skutočnosti bolo podľa jeho názoru na mieste použiť zásadu „in dubio pro reo“. Záverom obvinený navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), aby v súlade s ust. § 386 ods. 1 Tr. por. rozhodol tak, že rozsudkom vysloví porušenie zákona a súčasne v súlade s ust. § 386 ods. 2 Tr. por. zruší napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie prvostupňového súdu a podľa ust. § 388 ods. 1 prikáže súdu, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves. Poukázal na to, že vo veci nie sú splnené zákonné dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. g), písm. h) a písm. i) Tr. por. Z obsahu dovolania jednoznačne vyplýva, že obvinený napáda najmä hodnotenie vykonaných dôkazov. Navrhol preto odmietnuť dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že podané dovolanie nie je dôvodné a podľa § 382 písm. c) Tr. por. ho odmietol, keďže je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. h) a písm. i) Tr. por. nie sú splnené.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktno obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti odvolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por.

nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por. a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por. bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnemu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Najvyšší súd k dovolaniu obvineného E. T. v prvom rade uvádza, že z obsahu spisového materiálu vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Košiciach z 1. marca 2017, sp. zn. 4To/8/2017, bol zrušený rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo 14. decembra 2016, sp. zn. 4T/39/2016, a vec mu bola vrátená, aby ju v rozsahu zrušenia u obvinených E. T. a I. T. znovu prejednal a rozhodol. Súd prvého stupňa následne v zmysle pokynov odvolacieho súdu doplnil dokazovanie a na základe takto vykonaného a doplneného dokazovania dospel k rovnakému záveru, že je dostatočným spôsobom preukázané, že ku skutkom v bodoch 1, 2 došlo a tieto skutky spáchali aj obvinení E. T. a I. T.. Krajský súd v Košiciach v rozsudku z 24. januára 2018, sp. zn. 4To/103/2017, zrušil napadnutý rozsudok u obvineného I. T., čo do výroku o spôsobe výkonu trestu a odvolanie obvineného E. T. zamietol. Inak napadnutý rozsudok zostal nezmenený. Dovolací súd v tomto smere odkazuje na str. 16 predmetného rozhodnutia odvolacieho súdu, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné poznamenať, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť úspešným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania), je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní a súdu znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu

navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Najvyšší súd má za to, že na zistenie skutkového stavu v tejto veci boli súdom všetky dôkazy vykonané zákonným spôsobom a zároveň v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. náležite vyhodnotené.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. teda nie je splnený.

K dovolaciemu dôvodu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, má najvyšší súd za to, že úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 (trinásť) rokov nepodmienečne podľa § 188 ods. 3 Tr. por. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák. zodpovedá zákonom ustanovenej trestnej sadzbe. Výpočet hornej hranice zvýšenej trestnej sadzby neovplyvnil výšku uloženého trestu spôsobom, ktorý by odôvodňoval nezákonnosť uloženého trestu.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať ani meniť, najvyšší súd považuje ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania za zřejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštalcie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - vid' § 379 ods. 2 Tr. por.). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Tr. por. však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštalciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného je potom zřejmé, že tvrdenia obvineného E. T. stoja zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. ako i akéhokoľvek iného uplatniteľného dovolacieho dôvodu, keď smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov. Dovolací súd nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu, a preto sa dovolacími námietkami obvineného nie je potrebné bližšie zaoberať.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. tak nie je splnený.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.